

НЕ МОЖЕ ДА Е ДРУГО ОСВЕН АНГЕЛ

Ъгълът на Бродуей и Четиридесет и втора улица в Ню Йорк е едно от най-шумните и натоварени кръстовища в света. Веднъж на това кръстовище се появи отнякъде котка, която носеше в зъбите си котенце. Насочи се към края на тротоара. Кой знае защо ѝ трябваше да пресече улицата, но тя беше изплашена и объркана от шума на камионите, автобусите и автомобилите. Няколко пъти внимателно се опита да стъпи на асфалта, но после отново се върна на тротоара. Да пресече улицата беше явно твърде опасно за нея.

Но тогава се случи нещо неочаквано. Нещастната котка беше забелязана от регулировчика. В същия миг той вдигна ръка и спря цялото движение на кръстовището, защото, разбира се, не знаеше накъде ще се насочи тя.

Когато вдигна ръка, регулировчикът не молеше колите да спрат. Тази ръка беше облечена с власт. В същия миг движението на кръстовището замря. Котката веднага се хвърли през пътя, като все така стискаше котенцето в зъбите си, пресече, след което движението и шумът се възобновиха с нова сила.

Разбира се, животинката си нямаше понятие, че за миг се бе оказала обект на особена грижа; не знаеше, че ръката на регулировчика бе вдигната единствено заради нея и че в този миг тази ръка олицетворяваше върховната власт на град Ню Йорк.

Точно така и ние никога не знаем колко често заради нашето добро се вдига една Ръка, облечена с върховната власт на Небето. Сякаш с неохота признаваме, че Бог може да се интересува от нас. И нещо повече – да забелязва нуждите на отделните хора, особено на тези, които живеят на такава малка и като че ли незначителна планета като нашата. С голяма неувереност говорим за ръцете на

ангелите, които се вдигат заради нас, макар да ни е казано, че сме много по-скъпи от малките птички според думите на Исус. Говорим за случайно съвпадение или за щастлива съдба. А някои от нас го наричат късмет.

И въпреки всичко в продължение на много векове ангелите вървят редом с хората, утешават ги, насочват ги, ободряват ги и ги избавят от опасности. Най-често те остават в сянка и само случайно попадат в нашето ползрение, заслепяват ни със своето сияние и донасят до нас вест от подножието на небесния трон. Но през всичките времена и във всички светове, включително и на нашата планета, те са оставяли и оставят неизгладими следи от своето присъствие и грижа. И тогава се спираме, опитвайки се да обясним нещо или да възкликнем с надежда, а може би и с убеждение: “Това не може да бъде друго освен ангел!”

Историята на така важното служение на ангелите на планетата Земя – тези изпълнени с търпение небесни същества – никога не е била и навярно няма да бъде разкрита напълно в този свят. Но ние с вас можем да започнем да я пишем!

Беше мрачен и бурен ден, валеше силен сняг и изглеждаше, че това няма да има край. Беше студената зима на 1964 г.

Снегът, който валеше вече от два дни, най-накрая спря и Лоуел Томас младши тръгна към аерогарата. Той беше сенатор в щата Аляска и имаше работа във Файър Бенкс. Неговата съпруга Тай и двете му деца – 8-годишната Ани и 6-годишният Дейвид – махнаха на баща си от прага и бързо затвориха вратата, защото беше мразовито. Към пет часа Ани, която получи внезапно главоболие, отиде на горния етаж, за да си почине и да погледа малко телевизия.

Някъде след около половин час Тай чу страшен грохот. Близко до техния дом се намираще военна база и доста често им се налагаше да чуват грохота на оръдията. Но този път това изобщо не приличаше на изстрели.

“Земетресение!” – извика Тай и скочи от кревата. Грабна Ани, викна на Дейвид да тича след тях. Едва стигнаха до входната врата. Къщата вече се тресеше цялата. А когато изтичаха навън на снега, Дейвид заплака: “Мамо, не успях да се обуя!”

Земята под тях се люлееше с невероятна сила, всичките трима бяха хвърлени на снега. Верандата, от която току-що бяха избягали

се разцепи на две. Чу се звук на разбито стъкло и пукот на чупещи се дъски. Дървото редом до къщата рухна в снега и падна върху гаража.

Тай Томас ни разказа какво се е случило след това. Земята около тях започнала да се огъва и да се напуква. Неочаквано в снега между нея и дъщеря ѝ Ани се образувала дълбока цепнатина. Тя просто не вярвала на очите си, а между другото цепнатината все повече се разширявала и изглеждала бездънна. Тя все по-далеч и по-далеч я отделяла от нейната дъщеря. Тай грабнала здраво ръката, която ѝ протягала Ани и с всичка сила я дръпнала през бездната към себе си.

Спомня си как малко по-късно те се оказали на мъничко парченце земя, което се люлеело на всички страни. Внезапно то рязко се наклонило и се наложило да се сграбчат един – друг, за да не се плъзнат в зеещата пропаст. Земята буквално се отдръпвала изпод краката им. Тай имала странното усещане, като че ли се въртят на някакво ужасно дяволско колело, спускайки се все по-ниско и по-ниско към водата. Само преди няколко минути техният дом стоял на височина, от която се откривал изглед към залива Кук. Но сега цялата височина се била свлякла до равнището на морето. На няколко метра от тях, целият залят с вода, се виждал само покривът на техния дом.

Дума по дума предавам разказа на Тай. Всичко, за което тя можела да мисли в този момент, било че водата ще се издига, а земята ще се спуска във водата, което означава, че са попаднали в капан. Сега ги обкръжавали напълно отвесни канари. Пръстта и глината продължавали да се ронят от стените им. Трябвало да намерят начин да се изкатерят по една от тези вертикални скали, но децата били твърде изплашени, за да помръднат от мястото си. “Мамо, ще загинем ли?” – пищели те.

В тази ужасна ситуация Тай обърнала взор към Небето и мислено извикала към Господа: “Къде си, Исусе?! Надявах се, че в последния ни миг ще бъдеш с нас!”. Неочаквано почувствала невероятен покой. Разбрала: Той е с нея – и не там, на небето, а редом до нея, тук, на тази разпадаща се земя.

В този момент на ръба на канарата високо над тях се появил човек. Той им викнал, че ще потърси въже. Зад него се появили още няколко мъже. Един от тях – съвършено непознат – се спуснал по въжето при тях. Децата, изплашени, се вкопчили в него. Той свалил

от себе си черния вълнен пуловер и загърнал с него Ани, стиснал здраво ръцете на Дейвид и изтеглил и двамата заедно, държейки се за вълнето.

На върха на стръмнината Тай Томас се обърнала да благодари на своя спасител. Но той бил изчезнал. Изобщо не могли да си обяснят кой е, откъде се е взел, а също така как така е изчезнал без следа. Нима Бог им бил изпратил ангел в отговор на сърцераздирателната молитва на майката? Наистина ли Ани е загърната в пуловер, който е принадлежал на ангел?¹

Никога не можем да узнаем това със сигурност. Можем да кажем само, че тази история не е единствена. И в друго можем да бъдем твърдо уверени: това е добро дело – от тези, които ангелите особено обичат да извършват!

На перото на една боговдъхновена християнска писателка принадлежат следните думи: “Дотогава, докато не погледнем на Божието провидение в светлината на вечността, няма да разберем колко много сме задължени на Божиите ангели за тяхната грижа и посредничество”².

Служим на Господа, Който не иска да чака. Той още сега е готов да сподели с нас някои от Своите тайни!

¹ Разказано от Тай Томас в “Гайдпост”, (1965 г., април); думите ѝ се цитират от Катрин Маршал в книгата ѝ “Още нещо”.

² Елън Уайт. “Възпитание”. С. 304 – ориг.